

Altsaa for det første *Ændringsforslags* Vedkommende den Tilfredsstillelse at være i Overensstemmelse med den høitærede Minister, og det kan ikke Andet end i høj Grad forunde mig, at den ærede Forslagsstiller ikke griber denne Tilslutning med begge Hænder. Hvis den ærede Forslagsstiller virkelig havde Interesse af at faae udrettet Noget her, tror jeg ikke, at det er hans Sag at angribe Forslag, der ikke fra nogen anden Side her i Thinget blive angrebne, Forslag, som den høitærede Justitsminister altsaa kan tiltræde, og som ikke blive modsagte fra nogen anden Side, mødes med Modstand fra den ærede Forslagsstiller, der har gjort sig til Konkursør eller Fyrbøder, hvad man vil, for denne Sag — jeg skal i den Henseende ganske følge det ærede Medlem i hans Forordning paa Titel. Jeg tror, at den ærede Forslagsstiller vilde handle meget bedre fra sit Standpunkt i at gjøre det mest Mulige for, at disse *Ændringsforslag* kunde gaa igjennem. Jeg siger, jeg vilde tage imod den ærede Forslagsstiller, dersom han ønskede det, som blind Passager paa alle *Ændringer* og være glad ved at faae dem førte igjennem. Det var de to af *Ændringerne*. Hvad den tredje angaar, den, som i *Ændringsforslagene* betegnes som § 2, er der ganske vist en væsentlig Forskjel. Jeg veed ikke, om den høitærede Justitsminister mulig skulde have overset, at Forholdet i Norge nu er det, at man har ladet den Paragraf, som svarer til den ærede Forslagsstiller's Forslag, falde bort. Den er gaaet ud af Regeringens Forslag, saaledes som det nu foreligger for Stortinget i Genhold til Storthingsudvalgets Indstilling. Dette er, forekommer det mig, et Argument imod dette Forslag, idet man saa ikke længere kan anføre, at det i alt Fald vil være almindelig standinavist Ret, der bliver givet paa dette Omraade. Hvad § 2 iverigt angaar, mente den høitagtede Minister, at den sidste Sætning om de Gaver, som betros en gift Kvinde til egen Raadighed, var overflødig efter den nugældende Ret. Ja, dette beror maaste paa, at den høitærede Minister ikke har den samme Opfattelse af § 2, som jeg har tænkt mig. Hvis den høitærede Minister tænker paa en Gave, som gives en Kvinde, for at den skal være hendes *Særformue*, saa har jeg ikke overset, at det er den gjældende Ret hos os, at der kan gives hende fri Raadighed derover; men dersom den høitærede Minister mener, at det Samme skulde være gjældende Ret om Gaver, som ganske vist gaa igjennem Hustruens, men tilfalde Fællesboet — det er den Slags Gaver, der tales om i § 2 — saa maa jeg anse dette for temmelig tvivlsomt; jeg veed ikke, hvorpaa det skulde støttes. Den høitærede Justitsminister vil se, at efter mit Forslag vil der kunne tænkes tre Former af Gaver. Der vil kunne tænkes det Tilfælde, at Nogen giver en gift Kone Noget, nærmest paa Boet og Familiens Vegne; det gaar saa direkte ind i Fællesboet og kommer under Mandens

Bestyrelse. Men dernæst kan der ogsaa tænkes Gaver efter § 2, som gives Konen og gaa ind i Fællesboet, men som gives hende paa den Maade, at hun bliver raadig derover; og endelig for det Tredie kan der tænkes en Gave, der gives Konen, for at den skal være hendes *Særformue*. Det forekommer mig, at den høitærede Justitsminister maaste nærmest har tænkt paa den sidste Slags Gaver, med Hensyn til hvilke der vistnok ikke er nogenformhelt Tvivl om den høitagtede Justitsministers Bemærkninger, medens jeg har troet, at det var tvivlsomt med Hensyn til de Gaver, der nævnes i § 2, og at det saaledes neppe vilde være overflødig at faae en udtrykkelig Regel derom. Jeg tror ogsaa, at der med Hensyn til det Forhold, der omhandles i § 1, bør være Tale om et Enten—Eller, men ganske vist i noget anden Betydning, end den høitærede Minister udtalte. Jeg tror, at der bør være Tale om enten at sige, at det, som den gifte Kvinde erhverver ved egen Virksomhed, er hendes *Særformue*, og det raader hun over, eller ogsaa sige, at det hører til Fællesboet og maa tjene til Dækning for Fællesboets Kreditorer som det øvrige Fællesbo. Det er det Enten—Eller, som jeg tror foreligger. Naar jeg ikke har foreslaaet, at det skulde være hendes *Særformue*, saa er det ganske vist af det Hensyn, som den høitærede Justitsminister nævrede, at man mulig fra anden Side vilde sige, at saa maa ogsaa Mandens Erhverv være *Særformue*. Jeg erkjender nu ikke for mit Vedkommende Konsekventen deraf; jeg tror ikke, at der er nogen Nødvendighed for at gaa den Vej, thi naar Samfundsforholdene i det Hele taget stille sig saaledes, at Mandens Afgang til Erhverv er mange Gange dobbelt saa stor som Kvindens Afgang til Erhverv, ser jeg ikke, at man kan drage denne Slutning med nogen bindende Styrke. At man kan kræve som en selvfølgelig Sag, at man, naar man giver Kvinden Eiendomsret over det, hun selv erhverver, ogsaa skulde give Manden Eiendomsret over det langt større Omraade, hvor hans Erhvervsvirksomhed strækker sig, det skønner jeg ikke. Men det er ganske vist for at undgaa denne Indvending, at jeg har opstillet *Særformue* paa dette Punkt. Men saa mener jeg ogsaa, at, naar man opgiver det, bør man gaa den Vej, her er foreslaaet, og saa bør man ogsaa erkjende, at Fællesboets Gjæld hviler paa denne Del af Fællesboet ligesom paa den øvrige. Hvad det nye Forhold angik, som den høitærede Minister fremdrog, nemlig Spørgsmaalet om Kontrakter mellem Egtfællerne, skal jeg villig indrømme, at det er et Spørgsmaal, som det er meget ønskeligt at faae positive Bestemmelser om, men det er jo noget, som tilligemed andre Punkter vil kunne tages under Overveelse i et eventuelt Udvalg. Det, som jeg vil sige overfor den ærede Forslagsstiller og hans Indvending, er nærmest det, at han har ganske uret i at paastaa, at denne Lov vil vanskeliggere kunne føres igjennem